

det jevnlig, at hun tog „en Loge“ i Teatret til hele Flokken. I den Anledning kom hun en Gang med den karakteristiske Ytring: „Jeg har saamænd aldrig siddet paa 1ste Række i en Loge; i min Ungdom maatte de unge kønt blive paa de bagerste Rækker, og nu, da jeg er bleven gammel, skal de unge altid sidde forrest,“ men hun var frisindet, eller rettere sagt elskværdig nok, til at finde det ganske i sin Orden.

Hendes tre Døtre blev alle gitte; den ældste med Kontorchef i Finantsministeriet Thiele; den næstældste med Haveinspektør, Etatsraad Rothe og den yngste med Generaløjtnant Lund.

Hun døde 1865 i København efter en smuk og blid Alderdom som Afslutning paa et sjældent virksomt og harmonisk Liv med Tak til Gud for alt det gode, han havde ladet hende nyde.

I.

Børnene.

Hver Ting med sit rette Navn.

Der var engang i Foraaret en Artikel i dette Blad, hvor Th. C. H. tog til Orde for at dræbe Troidene ved at nævne Ting med deres rette Navn. Forf. tænkte nærmest paa de ulykkelige vanføre Børn, men gav ogsaa et lille Vink om en Troid der hedder Storken.

Denne Troid har siden ikke villet komme mig af Tankerne. Den ser saa ganske uskyldig ud. Den leger med Børnene og morer dem. Den er Forældrenes Kæledægge, naar de vil have Fred for Børnenes nærgaaende Spørgsmaal. Den bliver en saa fortrolig Kammerat for baade store og smaa, at man slet ikke lægger Mærke til, hvordan den lidt efter lidt lader sin rette Natur komme frem, indtil den tilsidst kaster Hammen og viser sig som den glubende Drag, den i Virkeligheden er. Da at redde Børnene er tidt for silde.

Det vilde i Sandhed være en af de største Velgerninger, hvis nogen kunde paavise, hvordan man i Tide skal gøre den Troid uskadelig, og Mødre, der er interesserede for den Sag — og hvilken Moder maa ikke være det — anmodes indtrængende om at fremkomme med deres Erfaringer og Meningen om dette ømfindtlige Spørgsmaal.

I Reglen gaar det jo saadan, at Forældrene i denne Sag lader Børnene skotte sig selv og overlader til Tilfældet at oplyse Børnene. At der er Forældre, som kan forsvare at lade Børnene være alene i den svære Krisis, der kan give deres Liv dets mangel Gang meget uheldige Retning, er noget af det mest forbausende der møder os i denne paa forbausende Fremtoninger saa rige Verden. Mange mener, at naar de selv er kommen godt igennem det paa den Façon, saa maa det sagtens være den rette Vej. Men disse Godtfolk glemmer en uhyre vigtig Faktor: Tiden, den Tid vi lever i.

Tiden er ikke længere saadan som for en Generation tilbage. Paa Gader og Stræder, paa de udhængte Smudsblade og obscene Plakater ja, i selve Litteraturen finder Børnene den Oplysning, det havde været Forældrenes Pligt at give dem. Tiden er ikke saadan, at en ung Pige kan vokse op i Uvidenhed. Tiden er ikke lenger saadan, at en Skoledreng uantastet kan komme igennem de farlige Aar. Det Værk Plakater og Smudsblade har paabegyndt, skal nok den lovbe-falede Prostitution gøre sit bedste for at fuldføre.

Og imens lader Forældrene det staa til. Hvordan er det muligt?

En Del handler i ren Tankeløshed — saa mærkeligt det end kan lyde.

Andre lever i den gamle Fordom, at Uvidenhed (i det mindste for Pigernes Skyld) er det samme som Uskyld. Der er atter andre som virkelig dybt føler Forpligtelsen til at

være de unges bedste Støtte i den svære Overgang, men holdes tilbage af en Art Generthed. Ved et Selvbedrag kalder de denne Generthed Blufærdighed og søger hermed at dysse Samvittigheden i Søvn.

Af den ene eller den anden Grund lader de staa til, men hvordan er det muligt? Hvordan er det muligt at være Fader eller Moder, uden at gøre sig Ansvar et klart. — Ansvar et for det Væsen, de har sat ind i Livet? Hvordan tør man uden Forberedelse slippe den unge ud i en Verden som vor? Hvordan kan man, med det Fortiølsessystem der raader i Hjemmene, og den Udstilling af Lasten man finder lige udenfor Hjemmets Dør undres over, at det saa tidt gaar de unge galt?

Det naturlige og det mest rigtige vilde være, om Fædrene paatog sig at oplyse Sønnerne og Mødrene Døtrene. Men Fædrene lader ikke til at være meget villige. Maaske har de Grund til at frygte et Spørgsmaal — om hvordan de selv har klaret det vanskelige Tidspunkt.

Jeg kender Hjem, hvor Husfaderen har overladt til Hustruen at oplyse de voksne Sønner og hvor hun heltemodigt har klaret det. En af disse Mødre fik af Sønnen til Svar: „Tak, tak, Mor, at du har villet sige mig dette; men gid du havde gjort det før!“

Det er jo en ømfindtlig Sag, der ikke uden den største Takt kan afhandles med de unge; men det vilde stille sig ganske anderledes let og naturligt, om vi var begyndte allerede med de smaa Børn at tale naturligt om naturlige Ting.

(Forts.)

Et Skrædderkursus.

Dansk Kvindesamfund i Ringkøbing har i Aar haft den heldige Idé at oprette et Skrædderkursus i Ringkøbing. — Sagen har slaaet udmærket an, og den har tiltrukket sig den almindelige Opmærksomhed, hvad der efter Udfaldet var i høj Grad berettiget. Det gode Resultat skyldes vel væsentlig Frk. Steffensens udmærkede og dygtige Ledelse, dertil kommer hendes vindende Personlighed, ved hvilken hun forstaar at vække Damernes Lyst og Interesse for Arbejdet.

I „Dansk Kvindesamfunds“ Skræddersyningskursus her i Byen deltog 25 Elever (hvoraf 20 betalende, Resten Fripladser, som „Dansk Kvindesamfund“ betalte). Kursuset varede 6 Uger. Eleverne var delte i 4 Hold, hvoraf 2 Hold havde Dagkursus med 3 Timers Undervisning hver anden Dag, Betalingen derfor var 15 Kr. — de andre 2 Hold havde Aftenkursus med 2 Timers Undervisning hver anden Aften, Betalingen derfor var 10 Kr. — De 2 første Uger optoges af Snitmønstertegninger, hvor Undervisningen er systematisk.

Eleverne lærer at tage Maal og tegne Mønstre og slutter med at tegne Fortegninger til senere Brug. Der klippes smaa Modeller af Liv og Nederdele, og Eleverne faar forskellige Mønstre til senere Brug, lige som de ogsaa lærer at anvende deres Livmønstre til derefter at lave Mønstre til Kraver, Blusliv og Reformunderliv.

Eleverne syr eget Arbejde; de mindre øvede begynder med at klippe og sy en Bomuldskjole og derefter enten en ulden Kjole, en Barnekjole eller en Drengedragt, hver efter sit Behov. — Flere af Eleverne medbragte Kjoler til Omsyning. En Elev f. Eks. syede en af sine egne Kjoler om til sin yngre Søster efter først paa egen Haand at have taget Maal og tegnet Mønster til hende. Foruden de om-syede Ting er der paa dette Kursus syet 13 Bomuldskjoler, 7 uldne Kjoler, 6 Kjoler af Cheviot eller Hvergarn, 7 Blusliv, 6 Reformunderliv, 1 Trøje, 4 Barnekjoler og 2 Drengedragter.

Eleverne har en Del Hjemmearbejde, idet Timerne paa Kursuset mest optages af Undervisning. Dog er Hjemmearbejde nødvendigt, for at Eleverne kan opnaa saa meget i den forholdsvis korte Tid. I Kursuset deltog baade gifte og ugifte Damer fra By og Land; og de forskellige Sam-

fundslag var repræsenterede, baade Fruer og Tjenestepiger, velstillede og uformuende. Efter Kursusets Slutning var der en lille Udstilling af de forfærdigede Ting i Højskolehjemmets Sal. Udstillingen var godt besøgt, og man hørte ikke andet end rosende Udtalelser, og der var almindelig Forbauselse over, at der var naaet saa meget i den forholdsvis korte Tid, og blandt de besøgende hørte man stadig det Ønske fremsat: „Blot Kursuset vil blive gentaget næste Aar, saa vi ogsaa kan faa et med.“

Blandt andet ytrede en ung Kone det samme Ønske til mig. Jeg blev en Del forbauset ved at høre det, da jeg vidste, hun et helt Aar havde lært Skræddersyning.

Men hun svarede mig: „Jeg har nok lært at sy, men ikke lært at klippe, overhovedet ikke lært at udføre noget paa egen Haand.“

Det er netop den store Fejl, som Syjomfruerne begaar mod deres Elever i Almindelighed, de benytter dem til at skyldning, Kantebaand paa o. s. v., men lærer dem ikke at klippe eller sy en Dragt paa egen Haand. — Dette Kursus har som sagt tiltrukket sig Damernes Opmærksomhed her paa Egnen; det har gavnet Kvindesamfundet, idet Folk ser, at „Dansk Kvindesamfund“ her har udrettet noget almenyttigt — noget, der har praktisk Betydning; man faar Øjet op for, at det ikke alene er nogle upraktiske Teorier og Utopier, der ikke kan komme det almenyttige til gode, som besjæler „Dansk Kvindesamfund“; og jeg tror, at hvis andre Kredse vilde tage denne eller lignende Gerning op, vilde det blive til Gavn for „Dansk Kvindesamfund“.

Catharina Strandbygaard.
Ringkøbing, i Oktober 1900.

Dansk Kvindesamfund i Odense

begyndte Aftenskolen for unge Piger d. 23. Oktober, der er indmeldt 116 Elever.

Nærværende var Styrelsen. Formanden bød Velkommen og udtalte sin Glæde over den store Tilslutning og over at Lærerinderne frivilligt stillede sig til Tjeneste, bad de unge Piger saavidt muligt møde stadig helst hver Aften, saa kunde der blive et smukt Resultat.

Derefter læste Fru Buch Frandsen, der er Formand for Udvalget for Aftenskolen, en Fortælling af Krohn, hvortil hun knyttede nogle Bemærkninger til de unge Piger angaaende Aftenskolen; man sang „Altid frejdig“, og dermed var Højtideligheden forbi.

Kristine Nielsen.

Fra Byens Raad.

I Borgerrepræsentationens Møde Mandag d. 29. Oktober talte Hr. Gustav Philipsen og sagde bl. a.: „Sluttelig skal jeg kun omtale Øresundshospitalet, ikke for at nævne den sidste Skandale derude — her mener jeg at Borgmesteren har handlet korrekt — men for at henlede Opmærksomheden paa, at vi forleden Aar saa en kvindelig Kandidat derude blive afskediget, fordi — hun giftede sig. Nu tolererer man, at de mandlige Kandidater gifte sig, men hvorfor saa ikke tillade de kvindelige det samme?“

Borgmesteren svarede hertil, at saadan maatte det være. Det vilde føre altfor vidt at tillade de kvindelige Kandidater at gifte sig. Saa kom Turen maaske næste Gang til Sygeplejerskerne. —

Aguacates.

I „Kvinden og Samfundet“s sidste Nummer findes en fornøjelig Beretning om Sydfrugtudstillingen. Kun erklærer Meddelelsen sig fallit med

Hensyn til Kendskabet til ovenstaaende Frugt. Maaske det kunde interessere en og anden at høre den lidt nærmere beskrevet. Ganske vist maa jeg ogsaa af gode Grunde, erklære mig fallit med Hensyn til dens Plads i Botanikken. Men Frugten selv kender enhver, der har levet i Troperne og lært at sætte Pris paa dens Velsmag. Man skulde nu ikke af det noget forkomne Eksempel, der fandtes paa Udstillingen, kunne danne sig en Forestilling om den i dens Velmagt. Den ligner i sit Udvalgte nærmest en af vore største Pærer, f. Eks. Grev Moltkes, ogsaa i Farve, men er noget slankere formet. Dermed hører imidlertid ogsaa Ligheden op. Skallen kan trækkes af som af en kogt Kartoffel; indenfor findes saa den spiselige Del af Frugten, en hvidgrønlig fast og dog blød Masse, som omslutter en temmelig stor og haard uspiselig Sten. Den spises saa med Salt og Peber til Smørbrød, og har en ejendommelig Aroma, som det ikke er let at give nogen Forestilling om; den kan konsistens er nærmest som Stolen i en Ærteskok, men fastere. Jeg tør ikke benægte, at Aguacates er det rigtige botaniske Navn; paa de spansk-vestindiske Øer og i Mexico kaldes den „avocates“, paa de engelske og danske Øer „Alligitepære“. Det sidste er rimeligvis en Fordrejelse af „Alligatorpære“; under dette Navn findes den i Webster's engelske Lexikon og henføres der under Laurus persea.

Johanne Monrad.

Dansk Kvindesamfunds Klubaftener.

Man bedes bemærke, at det er den første og tredje Mandag aften i hver Maaned, at der i vore Lokaler paa Nørregade 33, Stuen, holdes Klub-aften og hvor Medlemmerne have Lov til at medtage Gæster.

Mandagen den 5. November Kl. 7½ vil Fru Emma Gad tale lidt om „Kvindernes Bygning“.

Kongressen for Kvindens Stilling og Rettigheder.

(Sluttet.)

Længe og levende forhandlede man om at afskaffe det nu bestaaende Forhold mod „la recherche de la paternité“ (Eftersøgning af det uægte Barns Fader). Som Ordfører for Udvalget talte M. Viviani imod Mme Pognon, der vilde lade Forbudet bestaa. Det stred, mente hun, imod kvindelig Følelse at vidne for Domstolen i denne Sag. Det kunde kun være kært for Barnet at bære Moderens Navn; og hvad Underholdningsbidrag angik, da burde Staten oprette en Hjelpekasse, der skulde støtte enhver Moder, som forlangte det, hvordan end hendes Forhold vare.

M. Viviani beraabte sig overfor hende paa Lovgivningen i de nordiske Lande. „Hos os,“ sagde han, „har Faderen vel intet lovebælet Ansvar; men man skal dog ikke derfor tro, at han gaar fri for Anfægtelser. Han ved vel, at han har et moralsk Ansvar, naar der fødes et Barn, som der maaske ikke er Brød til; han ved, at den Kvinde, som han saa fejgt lader i Stikken, i sin Fortvivlelse eller Harme maaske kan forgribe sig paa det lille Væsen . . . Den Dag, da I faar al Ansvarfølelse ud af Verden, da ogsaa Mødrene lader Børnene fødes, som de bedst kan, og hvor de vil, da Staten tager imod dem med sin — man tilgive mig — lidt tørre Opdragelse, som dog ikke altid kan erstatte Familien, da vilde Mændenes Ryggeløshed vokse, og det tror jeg ikke vi behøver at arbejde for.“

Mme Renaud hævdede at Kvinden er ikke ene Herre over sit Barn; man bør søge at udfylde Kløften mellem Mand og Kvinde. En Hjelpekasse vil dog snarere vække Mandens Ansvarfølelse, i det han derved vil for